

Dezghetare

Bragagiu

Au pornit ușor la fugă
Firicele din troiene,
Iar privirile din mugur
Privesc lumea printre gene.

Gheața-mpinge înspre maluri
Iar temându-se de ploaie,
Ca pierdute idealuri
Curg gunoaie pe pâraie.

E-ncordată orice creangă
Cu-orice milimetru-al scoarței
Parcă-ar vrea pădurea-ntreagă
Să se-uimească iar în viață-i.

Să-și întindă brusc cârceii,
Înflorirea să-și asmuțe
Ca s-aprindă brebeneii
Lângă aur de ruscuțe.

Să sfărâme-n înghețare
Ce o ține-n amortire
Prinzând razele de Soare
Cu Speranță și Iubire.

O privesc parcă mai tânăr
Cu argintul lângă tâmple
Necrezând că-n naftalină
Poate-un nou să se întâmple.

Dar Speranța m-asurzește
Cu avânturi înspre mâine
Că nu pot eu omeneste
Tot în locu-mi a rămâne.

Îmi arunc în lături parcă
Neîncrederile mele
Ca să simt cum mă încarcă
Infinit de viorele.

Sus cocorii sună-n goarnă
Spre Prier și înspre Paște
Că și-n pieptul meu de iarnă

Primăvara mă cunoaște.
Victor Bragagiu